

Ezt a sort természetesen folytathatnánk, álljunk meg itt azonban annak pusztá jelzésénél, hogy ez a folyamat a költészetben is végbement. Adonyi Nagy Mária, Balla Zsófia, Markó Béla, Szöcs Géza könyvei jelzik leginkább az érzékenység és kifejezés paradigmájának változását.

Sokat töprengtem azon, hogy vajon miért oly működésképtelen e kis literatúra megközelítésében a *hagyomány és újítás* egyszerűsítő dogmája, vajon miért marad meg mögötte a *veil of ignorance*, a tudatlanság fátyla. Talán elsősorban azért, mert soha nem dolgozták ki kellő alaposággal a hagyománynak csak erre az irodalomra jellemző specifikus fogalmát, méghozzá nem a csak irodalomtörténeti értelemben felfogott hagyományét (előzmények, művek, intézmények, viták stb.). Arra a hagyományra kellene végre gondolni, amelynek a szelleme biztosítja az író mindenkorai szabadságát arra, hogy rátaláljon egzisztenciális élményének pontos formájára és érzékenységének meg kifejezésének módozataira. Melynek segítségével egyéniségét érvényesen meghatározhatja az irodalom folytonos egyéniségének mutatóiból.

KÁNYÁDI SÁNDOR

KÖRÖMVERSEK

Itt a körömvers
ideje, Kosztolányi!
Körömszakadtig.

Rakétarózsát
pukkant patron: haiku.*
Élssel töltlek.

Kertet s virágot,
csak szavakból, szavakkal.
Nem maradt másod.

Virágvasárnap.
Számár még volna, de nincs
krisztusi státus.

Szívvel-lélekkal.
Tűzzel-vassal — s majd újra
szívvel-lélekkal.

Szél veri a fát.
— Fuss az erdőbe, bolond!
— Fészek van rajtam.

Dérverte május.
Riadt pillámra halott
szirmok havaznak.

Föl, egyre fönnebb!
Emelkedőben szép az
ítéletidő.

Nyeld le a nyelved!
Egyszerre jóllakatsz vele:
egyetlenegyszer.

A tíz körmünkkel
is kikaparnók — mondjuk —
és bekaparjuk.

Eget akkor majd
Fra Angelico fessen —
és üdvözülök.

Háború volna?
Keresztrejtvényt fejt nálunk
most minden műzsa.

Vidékiség, ó!
Mefisztó is lúdtalpas
közalkalmazott.

Engedted, isten,
hogy túlélje Hiador
s Vahot — Petőfit.

* haiku: tízenként szótagos japán versforma

HÁROM HAIKU HAIKU-TÉMÁRA

Miért hogy mindig
japán verssorok jutnak
rólád eszembe?

Ó, miért hogy le
nem én szakíthatalak,
Cseresznyevirág!

Virágillatod
volt csak enyém, gyümölcsöt
másnak teremtél.

KÉT KÖRÖMRE

Színházból jövet

Patanyom-tócsa,
megrekedt árok: mindegy —
csak szomjunk oltsa

s benne tört arcunk
úgy-ahogy megvillanjon:
idejutottunk.

Antik témára

Jó termést hozott
a vadszőlő, Catullus,
ne sírj, Lesbia,

lesz a rigómnak
rügyfakadásig elég
ennivalója.

Krónika

Áthasonulnak
lassan a hosszú hangzók:
janicsárulnak,

de a csé, a gyé
s még jó néhányan akár
az egri védők.

Dr. B. J.-nek

mert a vírusok,
akár a szabadságvágy,
irthatatlanná

kristályosodnak —
és járvánnyá élednek
alkalomadtán.